

Ἐπιθυμοῦντες νὰ κανονισθῶσι τὰ περὶ τούτου δικαιοτέρον καὶ ὅσον τὸ δυνα-
τὸν ἀναλογώτερον·

Ἀκούσαντες καὶ τὴν γνώμην τοῦ Πανελληνίου·

Ψηφίζομεν

Α'. Τοῦ λοιποῦ νὰ πληρῶνεται δασμὸς εἰς τὴν γλυκανισορακὴν ἀνὰ δώδεκα
παράδες τὴν ὀκάν, καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν.

Β'. Νὰ φυλαχθῇ ἡ παραδεδεγμένη Διάταξις καθ' ὅσον ἀποβλέπει τὸν δασμὸν
τῆς σούμας καὶ σπιριτορακῆς, δηλ. εἰς μὲν τὸ οἰνόπνευμα (σπίριτον) νὰ πληρῶνε-
ται ἀνὰ εἴκοσι, εἰς δὲ τὴν σοῦμαν ἀνὰ τέσσαρας παράδες τὴν ὀκάν.

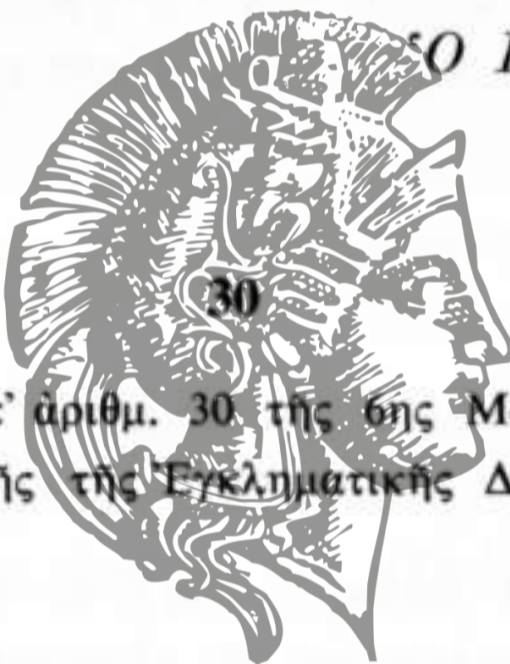
Γ'. Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ νὰ ἐνεργήσῃ τὸ παρὸν ψήφισμα καθ'
ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 26 Ἀπριλίου 1829

Ὁ Κυβερνήτης
Ἰ. Ἀ. Καποδίστριας

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Ν. Σπηλιάδης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ψήφισμα ὑπ' ἀριθμ. 30 τῆς 6ης Μαΐου 1829
περὶ εἰσαγωγῆς τῆς Ἐγκληματικῆς Διαδικασίας¹

Ἀρ. 11924. Ψήφισμα Α'

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπιθυμοῦντες τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῶν προόδων τῆς ἀσφαλείας καὶ
εὐταξίας·

Ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ κανονίσωμεν ὁμοιομόρφως καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν
τὸν τρόπον τῆς καταδιώξεως (poursuite) τῶν πταισμάτων καὶ ἐγκλημάτων, ἅμα
δὲ καὶ τοὺς κανόνας τοὺς ὁποίους ὀφείλουσι νὰ ἐξακολουθῶσι τὰ διορθωτικὰ καὶ
ἐγκληματικὰ δικαστήρια, διὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν τρόπον τῆς κρίσεως τῆς δημο-
σίου ἀγωγῆς·

Ἐπιθυμοῦντες, καθ' ὅσον αἱ περιστάσεις ἐπιτρέπουσι, ν' ἀντικατασταθῶσιν

1. Ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 36 (11 Μαΐου 1829). Βλ. καὶ ἐν Ἀ. Μά-
μουκα, *Τὰ κατὰ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος*, τόμ. ΙΑ', σελ. 519 - 523. Γαλλιστί ἐν *Con-
stitutions*, σελ. 259 - 260.

εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ τύποι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνεργεῖται ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰ εὐνομούμενα ἔθνη·

Ἀκολουθήσαντες εἰς ὅσας ἀναπτύξεις προσετέθησαν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ παρόντος ψηφίσματος, τὸ πνεῦμα τῶν περιεχομένων εἰς τὸν ὑπ' ἀρ. 13 Νόμον κανόνων τῆς Διαδικασίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπροσπαθήσαμεν ν' ἀπομακρυνθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον·

Ἀκούσαντες τὴν γνώμην τοῦ Πανελληνίου·

Ψηφίζομεν

Ἀρ. 1. Τὰ διορθωτικὰ καὶ ἐγκληματικὰ δικαστήρια θέλουν ἔχει εἰς τὸ ἐξῆς δι' ὁδηγίαν τῶν τὴν εἰς τὸ παρὸν ψήφισμα ἐπισυναπτομένην Ἑγκληματικὴν Διαδικασίαν.

2. Αἱ διατάξεις τῆς Ἑγκληματικῆς Διαδικασίας θέλουν ἐνεργηθῇ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1829. Ἐπομένως, ὅσαι διορθωτικαὶ ἢ ἐγκληματικαὶ ὑποθέσεις κινηθῶσι μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, θέλουν δικάζεσθαι συμφῶνως μὲ τὰς διατάξεις ταύτας.

3. Τὰ δικαστήρια, φωτιζόμενα ἀπὸ τὴν πείρην εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν μεγάλων χρεῶν τῶν, θέλουν διευθύνει εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅσας παρατηρήσεις δύνανται νὰ δικαιώσωσι νέας ἀναπτύξεις εἰς τὸ σύστημα τῆς Ἑγκληματικῆς Διαδικασίας.

4. Τὸ παρὸν Ψήφισμα μὲ τὴν συναπτομένην Ἑγκληματικὴν Διαδικασίαν θέλει δημοσιευθῇ διὰ τοῦ τύπου, καὶ ἀντίτυπα αὐτοῦ θέλουν σταλῇ εἰς ἕκαστον τῶν δικαστηρίων καὶ εἰς ὅλας τὰς κατὰ τόπους ἐξουσίας.

5. Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας θέλει ἐνεργήσῃ τὸ παρὸν ψήφισμα.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 6 Μαΐου 1829

Ὁ Κυβερνήτης

Ἰ. Ἀ. Καποδίστριας

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

Ν. Σπηλιάδης.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ¹

Γενικαὶ Διατάξεις

Ἀρθ. 1. Εἰς τὰ ἐγκληματικὰ εἶναι διπλῇ ἀγωγή, δημοσία καὶ πολιτική.

Ἡ δημοσία ἀγωγή κινεῖται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ποινῶν ἀπὸ μόνους τοὺς δημοσίους ὑπουργούς, εἰς ὅσους τὴν ἐμπιστεύεται ὁ νόμος.

Ὁ θάνατος τοῦ ὑπόπτου ἢ τοῦ ἐγκαλουμένου, σβήνει τὴν δημοσίαν ἀγωγήν.

1. Ἡ Ἑγκληματικὴ Διαδικασία ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφ. «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος», φ. 41 (29 Μαΐου 1829), 42 (1 Ἰουν. 1829), 43 (5 Ἰουν. 1829), 44 (8 Ἰουν. 1829), 45 (12 Ἰουν. 1829)

Ἡ πολιτικὴ ἀγωγή εἶναι διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ζημίας· δύναται νὰ κινηθῇ καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ὑπόπτου ἢ τοῦ ἐγκαλουμένου, καὶ ἀνήκει εἰς μόνους ὅσοι ἐβλάβησαν ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἐγκλημα ἢ πταῖσμα.

2. Ἄν δὲν κινηθοῦν συγχρόνως καὶ αἱ δύο ἀγωγαὶ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἡ πολιτικὴ ἀναβάλλεται ἕως οὗ ἀποφασισθῇ ὁριστικῶς ἡ δημοσία.

3. Ἡ παραίτησις τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς δὲν σβήνει, οὐδὲ ἀναβάλλει τὴν δημοσίαν.

4. Ἀμφότεραι αἱ ἀγωγαὶ παραγράφονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Περὶ τῆς ἐγκαλέσεως

5. Πᾶσα καθεστῶσα ἐξουσία, πᾶς ὑπουργὸς ἢ ἀξιωματικὸς δημόσιος, ὅστις μετερχόμενος τὰ ἔργα τοῦ ὑπουργήματός του πληροφορηθῇ τι ἐγκλημα ἢ πταῖσμα, ὀφείλει νὰ τὸ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἀστυνόμον τῆς ἐπαρχίας, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας ἐπράχθη τὸ ἐγκλημα ἢ τὸ πταῖσμα ἢ εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ὁ ὑπόπτος, κοινοποιῶν συγχρόνως ὅλας τὰς πληροφορίες, ἐκθέσεις καὶ ἄλλα ἐγγράφα ἀναφερόμενα εἰς αὐτό.

6. Πᾶς αὐτόπτης ἐγκλήματος πραττομένου κατὰ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, τῆς ζωῆς ἢ τῶν κτημάτων τινός, ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἀστυνό-

καὶ ἐν Ἀ. Μάμουκα, Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 523 - 545. Ἡ Ἐγκληματικὴ Διαδικασία (Ποινικὴ Δικονομία), ἔργον τοῦ Χριστ. Κλονάρη (περὶ τοῦ ὁποίου βλ. ἐν Δ. Γ. Σερεμέτη, Ἡ Δικαιοσύνη ἐπὶ Καποδίστρια, σελ. 60, 278), ἐξεδόθη ὡς ἀναγκαῖον συμπαρακολούθημα τοῦ Διοργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων (Αὐτόθι, σελ. 102 - 104).

Πολιτικὴ Διαδικασία (Πολιτικὴ Δικονομία) κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς Καποδιστριακῆς διοικήσεως δὲν ἐξεδόθη, ἐφαρμοσθέντος συμπληρωματικῶς τοῦ Νόμου ὑπ' ἀριθμ. ΙΓ' τῆς 22ας Μαΐου 1822, ὡς ἀνεθεωρήθη τὴν 21ην Ὀκτωβρίου 1825 (βλ. τὸ ἀναθεωρημένον κείμενον ἐν Γ. Δ. Δημακοπούλου, «Ὁ Κώδιξ τῶν Νόμων», σελ. 166 - 178). Ἐντολὴ καταρτίσεως Πολιτικῆς Διαδικασίας εἶχε βεβαίως δοθῇ εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν τριμελῆ εἰδικὴν Νομοπαρασκευαστικὴν Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Χριστοδούλου Κλονάρη, Γρηγορίου Σούτσου καὶ Ἰωάννου Γεννατᾶ, ἀλλὰ δὲν κατέστη δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ ὁ σχετικὸς Κώδιξ. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἐγένετο ἡ σχετικὴ προεργασία. Οὕτω σχέδιον Πολιτικῆς Διαδικασίας ἐκ 305 ἄρθρων σφύζεται εἰς ΓΑΚ (Φάκ. Ὁργανισμῶν καὶ Διαδικασιῶν). Περὶ αὐτοῦ ἐγένετο ἤδη μνεία ἐν Δ. Γ. Σερεμέτη, Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 52, σημ. 21. Ὡς ἡμερομηνία ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας προεβλέπετο ἡ 1η Σεπτεμβρίου 1829.

Ἀντίστοιχοι προσπάθειαι τοῦ Καποδιστρίου περὶ καταρτίσεως ἀστικοῦ καὶ ποινικοῦ κώδικος δὲν ἠτύχησαν (Δ. Γ. Σερεμέτη, Ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 49, 55, 98, 262).

μον τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἂν ἡξεύρῃ, καὶ τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκεται ὁ ὑποπτος.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξακριβώνει πρῶτον ἂν ἡ κατηγορία ἔχῃ βάσιν καὶ ἔπειτα ἐγκαλεῖ.

Ἐξαιροῦνται ὅσοι ἔχουν μὲ τὸν ὑποπτον συγγένειαν μέχρι βαθμοῦ κωλύοντος τὸν γάμον.

7. Ὅποιος ἔπαθε βλάβην προερχομένην ἀπὸ ἐγκλημα ἢ πταῖσμα, δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν βλάψαντα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου ὅπου ἐπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἢ τοῦ τόπου τῆς διατριβῆς τοῦ ὑπόπτου, ἢ ὅπου οὗτος εὐρεθῇ.

Ὁ ἄνδρας δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ διὰ τὴν σύζυγόν του, καὶ ὁ ἐπίτροπος διὰ τὸν ἀνίκανον ἐπιτροπευόμενόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τμῆμα πρῶτον

Περὶ τῆς διορθωτικῆς δικαιοσύνης

8. Οἱ εἰρηνοδίκαι κρίνουν τὰ παραβάσεις τῆς ἀστυνομικῆς εὐταξίας καὶ τὰ λοιπὰ πταίσματα, κατὰ τὰ 32 καὶ 33 ἄρθρα τοῦ περὶ Διοργανισμοῦ Δικαστηρίων ὑπ' ἀρ. 8268 Ψηφίσματος.

9. Αἱ καλέσεις τοῦ εἰρηνοδίκου γίνονται κατὰ ζήτησιν ἑγγραφον τῆς ἀστυνομίας ἢ τοῦ ἐνάγοντος.

Ἀντίγραφα αὐτῶν ἀφίνονται εἰς τὸν ἐγκαλούμενον ἢ εἰς τὸν ἀντ' αὐτοῦ πολιτικῶς ὑπεύθυνον.

10. Ἡ κάλεσις δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ προθεσμίαν ὀλιγωτέραν τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, καὶ ἂν τύχῃ ἀπόστασις αὐξάνεται ἀκόμη κατὰ τὸν περιεχόμενον εἰς τὸ 3 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας πίνακα.

Ἀλλέως, τόσον ἡ κάλεσις ὅσον καὶ ἡ κατ' ἑλλειψιν κρίσις εἶναι ἄκυροι ἢ ἐξαίρεσις αὕτη δὲν δύναται νὰ προβληθῇ, εἰμὴ εἰς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου δικαιολογήματος.

11. Τὰ μέρη δύνανται καὶ χωρὶς κάλεσιν νὰ ἐμφανισθῶσι θεληματικῶς καὶ μὲ ἀπλὴν εἰδοποίησιν τοῦ εἰρηνοδίκου.

12. Πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεως, ὁ εἰρηνοδίκης δύναται, κατὰ ζήτησιν τοῦ ἐνάγοντος, νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς ζημίας καὶ νὰ κάμῃ καταγραφάς, ἐκθέσεις, καὶ ἄλλας πράξεις ἀπαιτούσας ταχύτητα.

13. Ἄν ὁ καλεσθεὶς δὲν ἐμφανισθῇ τὴν ὠρισμένην παρὰ τῆς καλέσεως ἡμέραν, κρίνεται κατ' ἑλλειψιν.

14. Ἡ ἀνακοπὴ τῆς κατ' ἑλλειψιν ἀποφάσεως γίνεται εἰς τὴν ἰδίαν γνωστοποίησιν τῆς ἀποφάσεως, ἢ δι' ἰδιαιτέρας πράξεως γενομένης ἀπὸ τὸν ἀνακόπτοντα ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν γνωστοποίησιν ταύτην.

15. Ἡ ἀνακοπὴ ἐπιφέρει δικαιοματικῶς κάλεσιν εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου μετὰ τὰς νομίμους προθεσμίας· ἀλλ' ἂν ὁ ἀνακόψας δὲν ἐμφανισθῇ, τότε λογίζεται ὡς μηδόλως γενομένη.

16. Ὁ καλεσθεὶς ἐμφανίζεται προσωπικῶς ἢ δι' εἰδικοῦ ἐπιτρόπου του.

17. Ἡ διαδικασία ἐκάστης ὑποθέσεως εἶναι δημοσία, ἀλλέως καταντᾷ ἄκυρος· γίνεται δὲ κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν:

Αἱ ἐκθέσεις, ἂν εἶναι, ἀναγινώσκονται.

Ἄν ἡ Ἀστυνομία ἢ ὁ ἐνάγων φέρουν μάρτυρας, ὁ δικαστὴς τοὺς ἀκούει.

Ὁ καλεσθεὶς προτείνει τὰ δικαιολογήματά του καὶ προβάλλει τοὺς μάρτυράς του.

Ὁ ἐνάγων ἀνακεφαλαιώνει τὴν ὑπόθεσιν συνοπτικῶς, ὁ δὲ καλεσθεὶς ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ τελευταῖος τὰς παρατηρήσεις του.

Ὁ εἰρηνοδίκης ἀναγινώσκει τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν ἰδίαν συνεδρίασιν καθ' ἣν ἐτελείωσεν ἡ διαδικασία, ἢ, τὸ πολὺ, εἰς τὴν ἐπομένην συνεδρίασιν.

18. Ἄν δὲν ἀποδειχθῇ πταίσμα, ἢ ἂν ὁ ὑπαίτιος δὲν ἀποδειχθῇ ἔνοχος, τὸ δικαστήριον ἀκυρώνει τὴν κάλεσιν καὶ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα αὐτῆς, καὶ δικάζει εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τὰς περὶ τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν αἰτήσεις.

19. Ἄν ὁ ἐγκαλούμενος ἀποδειχθῇ ἔνοχος τοῦ πταίσματος, τὸ δικαστήριον ἐφαρμόζει τὴν ποινὴν, καὶ δικάζει εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τὰς περὶ ἀποδόσεως αἰτήσεις, καὶ τὰς περὶ ζημιῶν καὶ διαφορῶν.

20. Τὰ δικαστικὰ ἔξοδα εἶναι εἰς βάρος τοῦ καταδικαζομένου καὶ ἐκκαθαρίζονται εἰς τὴν ἰδίαν ἀπόφασιν.

21. Ἐκάστη ἀπόφασις καταδίκης πρέπει νὰ εἶναι αἰτιολογημένη. Γίνεται μνεία εἰς αὐτὴν ἂν εἶναι ἀνέκκλητος ἢ ἐκκλητὴ.

22. Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀποφάσεως, καταχωρούμενον εἰς τὸ βιβλίον, θέλει ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν δικαστὴν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν τὸ πολὺ· ἀλλέως ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ἐγκαλεσθῇ.

Τμῆμα δεύτερον

Περὶ τῆς ἐκκλήσεως τῶν ἀποφάσεων τοῦ εἰρηνοδίκου

23. Αἱ ἀποφάσεις τῶν εἰρηνοδικῶν ἐγκαλοῦνται, ἂν ἡ ποινὴ εἶναι βαρύτερα

ἀπὸ πέντε ἡμερῶν φυλακὴν, ἢ ἀπὸ δύο διστήλων ζημίαν, ἢ ἂν ἡ ἀποζημίωσις ὑπερβαίῃ τὰ ἐξ δίστηλα ἐκτὸς τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

24. Ἡ ἔκκλησις ἀναβάλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων.

25. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ εἰρηνοδίκου ἐκκαλοῦνται ἐνώπιον τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου· ἡ ἔκκλησις γίνεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰρηνοδίκου ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς ἀποφάσεως.

26. Τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον κρίνει ἀνεκκλήτως τὰς παρὰ τῶν εἰρηνοδικῶν δεδικασμένας ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ παραλαμβάνῃ συνδικαστὰς τοὺς παρέδρους του, καὶ ἀποφασίζει διὰ τῆς πλειοψηφίας.

27. Κατ' αἴτησιν τῶν μερῶν, οἱ ἴδιοι ἢ καὶ ἄλλοι μάρτυρες ἡμποροῦν νὰ ἀκουσθῶσιν.

28. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις περὶ τῆς δημοσιότητος τῆς διαδικασίας, τῆς φύσεως τῶν ἀποδείξεων, περὶ τοῦ τύπου καὶ τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἀποφάσεως, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τῶν πρωτοκλήτων δικαστηρίων τὴν διαδικασίαν καὶ τὰς ἀποφάσεις διὰ τὰς ἐκκαλουμένας ὑποθέσεις.

29. Αἱ περιεχόμεναι εἰς τὰς διατάξεις ταύτας ποιναὶ ἐπιβάλλονται εἰς τὸν γραμματέα καὶ τὸν πρόεδρον μόνον.

30. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας, αἱ εἰρηνοδίκαι στέλλουν εἰς τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον τοῦ τμήματος σύνοψιν ἑσῶν ἀποφάσεων διορθωτικῶν ἐξέδωκαν εἰς τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης τριμηνίας. Τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον στέλλει ἐν ἴσον τῆς συνόψεως ταύτης εἰς τὸν δημόσιον συνήγορον τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, ὅστις τὸ καταθέτει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κριτηρίου τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τμῆμα πρῶτον

Περὶ τῆς ἐγκληματικῆς δικαιοσύνης

31. Τὰ πρωτόκλητα δικαστήρια κρίνουν ἐκκλήτως ὅλα τὰ ἐγκλήματα.

32. Ὁ ἐγκαλὼν ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν ἐγκάλεσίν του ὡς τόπον τῆς διαμονῆς του τὴν πόλιν ὅπου συνεδριάζει τὸ δικαστήριον.

33. Ἡ ἐγκάλεσις γίνεται γραπτὴ, ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν ἐγκαλοῦντα καὶ περιέχει ὅλας τὰς περιστάσεις. Οὕτω χρησιμεύει ὡς κατηγορία.

34. Εἰς πρώτην κατηγορίαν ἐγκλήματος, τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον διορίζει ἓνα τῶν συνδικαστῶν ἢ τῶν παρέδρων του ἐξεταστικὸν δικαστήν.

Τμήμα δεύτερον

Περὶ τῶν ἔργων τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ

35. Ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς συνάζει τὰ ἔκρη τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ὅσας πληροφορίες δύναται νὰ λάβῃ περὶ τοῦ ἀμαρτήσαντος.

36. Ἄν αἱ ὑποψίαι εἶναι βαρεῖαι, καὶ ὁ ὑποπτος δὲν εἶναι παρών, τὸ δικαστήριον, κατὰ ζήτησιν αἰτιολογημένην τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ, ἐκδίδει ἔνταλμα συλλήψεως.

37. Ἄν αἱ ὑποψίαι δὲν εἶναι βαρεῖαι, τὸ δικαστήριον τὸν καλεῖ δι' ἐντάλματος ἐμφανίσεως.

38. Ἄν ὁ ἐγκαλούμενος ἐσυλλήφθῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς τὸν ἐξετάζει, καὶ ἀναφέρει τὴν ἐξέτασιν εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐντείλῃ τὴν φύλαξιν ἢ τὴν φυλάκωσίν του.

39. Πᾶν ἔνταλμα ἐμφανίσεως ἢ συλλήψεως πρέπει νὰ εἶναι αἰτιολογημένον, ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὸ δικαστήριον καὶ τὸν γραμματέα, καὶ ἐσφραγισμένον μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ δικαστηρίου. Ὁ ἐγκαλούμενος ὀνομάζεται καὶ σημειοῦται εἰς αὐτὸ μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ἀκριβείαν.

40. Τὰ ἐντάλματα διευθύνονται ἀπὸ τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ ἐκτελοῦνται καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν δὲν ἐνεργοῦνται ὁμῶς τὴν νύκτα εἰς οἰκίας, ἐκτὸς μόνον ἂν ζητηθῇ ἡ ἐκτέλεσις ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ, ὅπου εὐρίσκεται ὁ ἐγκαλούμενος.

41. Ὁ ἐγκαλούμενος ἐξετάζεται εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἐμφανίσεώς του περὶ πασῶν τῶν ἕως τότε γνωστῶν περιστάσεων, καὶ αἱ ἀποκρίσεις του γράφονται ἀκριβῶς.

Δύναται νὰ εἶναι παρών εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας τοῦ δικαστοῦ.

42. Ἄν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν θέλῃ ν' ἀποκριθῇ, σημειοῦται ἡ σιωπὴ του, καὶ ὁ δικαστὴς προχωρεῖ περαιτέρω.

43. Ἡ ἐξαγόρευσις ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν ἐγκαλούμενον· ἂν δὲν ἠξέυρῃ νὰ ὑπογράψῃ, γίνεται μνεῖα τούτου, καὶ ἀναπληρώνεται ἡ ὑπογραφή διὰ σημείου τοῦ σταυροῦ· ἂν ὁμῶς τὴν ἀποποιηθῇ, τοῦτο σημειοῦται.

44. Ἡ βία, ὁ φοβερισμὸς καὶ τὰ ἀπατηλὰ ἢ παραπειστικὰ ἐρωτήματα ἀπαγορεύονται.

45. Δύο μάρτυρες καλεσθέντες, ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἐγκαλούμενον καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸν δικαστήν, εἶναι παρόντες εἰς τὴν ἐρωταπόκρισιν τῶν μαρτύρων καὶ εἰς τὴν ἔκθεσιν πάσης πράξεως καὶ συνυπογράφουν μὲ τὸν ἐξεταστικὸν δικαστήν.

46. Ἄν ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἐμφανίσῃ τὸν μάρτυρά του ἐντὸς εἰκοσιτεσσά-

ρων ὥρων ἀφοῦ προσκληθῇ ἐπὶ τούτου, ὁ δικαστὴς προχωρεῖ περαιτέρω εἰς τὴν ἐξέτασιν.

47. Ἄν εἶναι ἀνάγκη, ὁ δικαστὴς συμπαραλαμβάνει εἰς τὴν ἐξέτασιν ἓνα ἢ καὶ δύο δοκίμους, ἐμπείρους τῶν πραγμάτων ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸ ἔγκλημα.

48. Ἡ ἔκθεσις τῶν δοκίμων πρέπει νὰ εἶναι αἰτιολογημένη καὶ ὑπογεγραμμένη παρ' αὐτῶν.

49. Ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς καλεῖ διὰ τῆς ἀστυνομίας τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὴν ἐγκάλεσιν μάρτυρας.

Τμῆμα τρίτον

Περὶ τῶν μαρτύρων

50. Ἡ διορία τῆς καλέσεως τῶν μαρτύρων εἶναι δύο ἡμερῶν, καὶ ἂν τύχη ἀπόστασις προστίθενται εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλαι περισσότεραι, κατὰ τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὸ 3 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας πᾶσα.

51. Ὅποιος καλεσθῇ διὰ νὰ μαρτυρήσῃ, ὀφείλει νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς καλέσεως, ἀλλέως τὸ δικαστήριον δύναται νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς πρόστιμον μὴ ὑπερβαῖνον ἑκατὸν γρόσια, καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ δι' ἐντάλματος συλλήψεως νὰ ἐμφανισθῇ.

52. Ἄν ὁ μάρτυς, ὁ καταδικασθεὶς εἰς πρόστιμον διὰ τὴν πρώτην ἔλλειψίν του, προβάλλῃ μετὰ τὴν δευτέραν κάλεσιν αἰτίαν νομίμου τῆς ἐλλείψεώς του, ἢμπορεῖ ν' ἀπολυθῇ ἀπὸ τὸ πρόστιμον.

53. Ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἐξόδων τοῦ μάρτυρος, ἂν ζητηθῇ ἀπ' αὐτόν, διορίζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

54. Ἄν ὁ μάρτυς ἔχῃ τὴν διαμονὴν του εἰς ἄλλην περιφέρειαν ἢ ἂν δὲν δύναται νὰ ἐμφανισθῇ, ὁ δικαστὴς ἢμπορεῖ νὰ στείλῃ πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην τῆς διαμονῆς αὐτοῦ τὰ ἀναγκαῖα ἐρωτήματα ἐγγράφως, καὶ οὗτος παραλαμβάνει τακτικῶς τὴν μαρτυρίαν του καὶ τὴν ἀποστέλλει γραπτὴν, ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν μάρτυρα, ἐπικυρωμένην καὶ ἐσφραγισμένην.

55. Ἄν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀκουσθῇ ὁ μάρτυς ἀπὸ τὸν δικαστὴν τοῦ ἐγκαλουμένου, καλεῖται παρὰ τούτου διὰ τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως.

56. Ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν οἱ ἀνιόντες καὶ κατιόντες συγγενεῖς τοῦ ἐγκαλοῦντος καὶ τοῦ ἐγκαλουμένου, οἱ ἀδελφοί, καὶ οἱ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἐξ ἀγχιστείας συγγενεῖς, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ καὶ μετ' αὐτὴν τοῦ γάμου τὴν λύσιν, οἱ ὑπομίσθιοι, οἱ ὑπηρέται αὐτῶν· ἀλλ' ἡ ἀκρόασίς των δὲν ἀκυρώνει τὴν διαδικασίαν ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἢ ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἐναντιωθῶσιν· ὁ δὲ δικαστὴς δύναται νὰ τοὺς ἀκούσῃ δι' ἀπλὴν πληροφορίαν.

57. Δὲν εἶναι δεκτοὶ εἰς μαρτυρίαν, εἰμὴ δι' ἀπλὴν εἰδοποίησιν, ὅσοι ἀπεδείχθησαν δικαστικῶς ἐπίορκοι, παραχαράκται, πλαστογράφοι, ψευδομάρτυρες, κλέπται καὶ συκοφάνται.

58. Ὁ μάρτυς, πρὶν ἀκουσθῇ, ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ τὴν κάλεσίν του.

59. Ὁρκίζεται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν συνεδρίασιν νὰ ὁμολογήσῃ χωρὶς φόβον καὶ μῖσος τὴν ἀλήθειαν, ὅλην τὴν ἀλήθειαν, μόνην τὴν ἀλήθειαν· ἀλλέως ἢ μαρτυρία του λογίζεται ὡς μηδόλως γενομένη.

60. Ὁ δικαστὴς ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα, τὸ παρόνομα, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ μάρτυρος, ἂν εἶναι ὑπηρέτης, ἢ συγγενὴς τῶν μερῶν καὶ μέχρι τίνος βαθμοῦ, καὶ σημειώνει τὸν ὅρκον αὐτοῦ, καὶ ὅλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις.

61. Τὰ ἀνήλικα μέχρι τῶν δεκαπέντε ἐτῶν δὲν ὀρκίζονται καὶ αἱ μαρτυρίαι των λογίζονται ὡς ἀπλαῖ εἰδοποιήσεις.

62. Ἡ ὁμολογία τοῦ μάρτυρος ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν δικαστὴν καὶ τὸν μάρτυρα, ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ εἰς αὐτὸν καὶ εἴπῃ ὅτι ἐπιμένει εἰς ὅσα ἐμαρτύρησεν.

63. Ἄν ὁ μάρτυς δὲν θέλῃ ἢ δὲν ἡμπορῇ νὰ ὑπογράψῃ, γίνεται μνεῖα τούτου εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμολογίας.

64. Αἱ παρεγγραφαὶ εἰς τὰς ὁμολογίας εἶναι ἀπηγόρευμένοι, καὶ πᾶσα προσθήκη ἢ διόρθωσις γίνεται εἰς τὸ τέλος καὶ ὑπογράφεται κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον· ἀλλέως λογίζονται ὡς μηδόλως γενομένη.

65. Ἡ παράβασις τῶν περιεχομένων εἰς τὰ τρία ἀνωτέρω ἄρθρα διατάξεων τιμωρεῖται μὲ πεντήκοντα γροσίων πρόστιμον κατὰ τοῦ γραμματέως, καὶ μάλιστα, ἂν εἶναι ἀφορμή, δίδει αἰτίαν ἐγκαλέσεως κατὰ τοῦ δικαστοῦ.

66. Ὁ μάρτυς δὲν βιάζεται, οὔτε φοβερίζεται, οὔτε εἰς παραπειστικὰ ζητήματα ὑποβάλλεται, καὶ εἰς ἐρωτήματα δυνάμενα νὰ πέσουν εἰς βάρος του δὲν χρεωστεῖ ἀπόκρισιν.

Τμῆμα τέταρτον

Περὶ τῶν ἐγγράφων καὶ πραγματικῶν ἀποδείξεων

67. Ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς δύναται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐγκαλουμένου, ἢ καὶ εἰς ἄλλα μέρη ὑποπτα, διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἐγγράφα, πράγματα, καὶ ἐν γένει ὅσα λογισθῶσι χρήσιμα διὰ τὴν εὑρεσιν τῆς ἀληθείας.

68. Ἄν τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον πράγματα εὐρίσκωνται μακρὰν τῆς καθέδρας τοῦ δικαστηρίου, καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ μετατοπηθῇ ὁ ἴδιος, ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς δύναται νὰ προσκαλέσῃ τὸν εἰρηνοδίκην τοῦ τόπου, ὅπου

εὐρίσκονται τὰ πράγματα ταῦτα, διὰ νὰ κάμη οὗτος τὴν ἔρευναν καὶ νὰ τὴν ἀναφέρει.

69. Ἡ ἐπίσκεψις τῆς οἰκίας τοῦ ἐγκαλουμένου καὶ ἄλλων μερῶν ὑπόπτων γίνεται παρόντων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ 45 ἄρθρον μαρτύρων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐγκαλουμένου, ἂν θέλῃ.

70. Ἄν φέρεται ἀπόδειξις ἐξ ἐγγράφων ἀρνούμενων ἀπὸ τὸ ἐν τῶν μερῶν, ἢ γνησιότης τῆς γραφῆς διαγινώσκεται διὰ τακτικῆς παρὰ δοκίμων παραβολῆς αὐτῶν μὲ ἄλλα γνωστὰ ἔγγραφα τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου.

71. Πρὸς πλειότεραν βεβαιότητα ἐξετάζονται καὶ οἱ εἰδότες τὴν γραφὴν τοῦ ἀνθρώπου.

72. Οἱ δόκιμοι καὶ οἱ εἰδότες ἐρωτῶνται καὶ μαρτυροῦσι χωριστά.

73. Μετὰ τὰς μαρτυρίας τῶν δοκίμων, τῶν εἰδόντων καὶ τῶν μαρτύρων, ὁ ἐγκαλούμενος δύναται νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ διὰ τοῦ δικαστοῦ ὅσα ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ὑπεράσπισίν του, καὶ γράφονται αἱ ἀποκρίσεις ἐκείνων.

Τμῆμα πέμπτον

Περὶ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ

74. Ὁ ἐξεταστικὸς δικαστής, ἀφοῦ συναῖξη ὅλας τὰς ἀποδείξεις, τὰς ἀναφορὰς ἢ ἐκθέσεις, ἐκθέτει αἰτιολογημένην ἀναφορὰν πρὸς τὸ δικαστήριον, τὴν ὁποίαν συνοδεύει μὲ ὅλα τὰ πρακτικά του καὶ μὲ ὅλα τὰ εἰς αὐτὸν παραδοθέντα ἔγγραφα.

75. Ὅταν ὁ ἐξεταστικὸς δικαστής γνωρίσῃ τὸν ἐγκαλούμενον μὴ ἔνοχον, ἢ διότι αἱ κατ' αὐτοῦ ἀποδείξεις δὲν εἶναι ἀποχρῶσαι ἢ διότι ἀπεδείχθη ἀθῶος, γνωμοδοτεῖ εἰς τὴν ἀναφορὰν του τὴν ἀπόλυσίν του, καὶ ἂν τὸ δικαστήριον ἐγκρίνῃ τὴν γνώμην του, τὸν ἀπολύει ἐλεύθερον.

76. Ἄν ἡ κατηγορουμένη πρᾶξις ἀποδειχθῇ ἔγκλημα, καὶ αἱ ὑποψίαι κατὰ τοῦ ἐγκαλουμένου εἶναι ἀρκεταὶ νὰ αἰτιολογήσωσι τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, ὁ ἐξεταστικὸς δικαστής ἐκθέτει εἰς τὴν ἀναφορὰν του τὴν φύσιν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ὅλας τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ βαρύνωσιν ἢ νὰ ἐλαφρῶσωσι τὴν ποινὴν, καὶ ἂν ὁ ἐγκαλούμενος εἶναι ἀπὼν τὸν ὀνομάζει καὶ τὸν περιγράφει ὅσον ἡμπορεῖ ἀκριβέστερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τμῆμα πρῶτον

Περὶ τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου κρίνοντος ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις

77. Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἀναφορᾶς τοῦ ἐξεταστι-

κοῦ δικαστοῦ, τὸ δικαστήριον ἀπολύει τὸν ἐγκαλούμενον ἢ τὸν εἰσάγει εἰς δίκην.

78. Ἄν δὲν ἐγκριθῇ ἡ τῆς μὴ ἐνοχῆς γνώμη τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ ἢ ἂν οὗτος εἰσάγῃ τὸν ἐγκαλούμενον εἰς δίκην, τὸ δικαστήριον φανερώνει πρὸς αὐτὸν πάντα, καθ' ὅσα τὸν νομίζει ἐνοχον, καὶ τὸν προσκαλεῖ ν' ἀπολογηθῇ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν.

79. Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ παραχωρήσῃ πρὸς αὐτὸν καὶ περισσοτέραν προθεσμίαν ὀκτὼ ἡμερῶν, ἂν ζητηθῇ.

80. Ὁ ἐγκαλούμενος ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ ἀντίγραφα τῆς ἀναφορᾶς τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ, καὶ ὅλων ὅσα ἐλέχθησαν ἢ ἐγράφησαν κατ' αὐτοῦ.

81. Τρεῖς ἡμέρας τὸ πολὺ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἢ μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀπολογίας του, ὁ ἐγκαλούμενος εἰσάγεται ἐλεύθερος ἀπὸ δεσμὰ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μὲ τὸν συνήγορόν του καὶ τοὺς ἐγκαλοῦντας. Ὁ πρόεδρος ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα, τὸ παρόνομα, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν κατοικίαν καὶ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, καὶ τὸν προῖδεάζει νὰ εἶναι προσεκτικὸς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ἀπολογίας, ἢ ὅποια γίνεται μεγαλοφώνως ἀπὸ τὸν γραμματέα τοῦ δικαστηρίου.

82. Ὁ πρόεδρος ἀρχίζει τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐγκαλουμένου.

83. Τὸ δικαστήριον, ἂν κρίνῃ εὐλόγον, ἢ κατὰ ζήτησιν τοῦ ἐγκαλουμένου γινομένην εἰς τὴν ἀπολογίαν του, δύναται ν' ἀκούσῃ τοὺς ἰδίους ἢ καὶ ἄλλους μάρτυρας.

84. Οἱ μάρτυρες ἀκούονται εἰς τὸν τόπον τῆς δημοσίου συνεδριάσεως χωριστά, χωρὶς ὁ εἷς ν' ἀκούῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἄλλου, ἐκτὸς ἂν τὸ δικαστήριον κρίνῃ εὐλόγον ν' ἀκουσθῶσιν ἀντεξεταστικῶς.

85. Δὲν δύναται τις νὰ διακόψῃ τοὺς μάρτυρας· ἀλλ' ἀφοῦ αὐτοὶ δώσουν τὴν μαρτυρίαν των, οἱ δικασταὶ καὶ τὰ μέρη ἢ οἱ συνήγοροι αὐτῶν δύνανται ν' ἀποτείνουσαν πρὸς αὐτοὺς ἐρωτήσεις διὰ τοῦ προέδρου· οἱ μάρτυρες ἀναμεταξύ των δὲν ἔχουν τὸ ἴδιον δικαίωμα.

86. Μετὰ τὰς μαρτυρίας ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς ἀνακεφαλαιώνει τὰ κυριώτερα κεφάλαια τῆς κατηγορίας, καὶ τὰς εἰς στήριξιν αὐτῆς ἀποδείξεις, καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸ δικαστήριον τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀναλόγου εἰς τὸ ἐγκλημα ποινῆς. Ὁ ἐγκαλούμενος ἢ ὁ συνήγορος αὐτοῦ ἀποκρίνονται· ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς δύναται ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ ἐγκαλούμενος ἢ ὁ συνήγορός του ἔχει τὸν λόγον τελευταῖος.

87. Μετὰ τὴν τελευταῖαν ἀπάντησιν τοῦ ἐγκαλουμένου ἢ τοῦ συνηγόρου, ὁ πρόεδρος κηρύττει τὴν κρισιολογίαν τελειωμένην, καὶ προσκαλεῖ τοὺς συνδικαστάς νὰ βουλευθῶσιν εἰς τὸ οἶκημα τοῦ συμβουλίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσι πρὶν ἀποφασίσωσι.

Τμήμα δεύτερον

Περὶ τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐκτελέσεως

88. Ἡ ἀπόφασις γίνεται διὰ τῆς πλειοψηφίας, ἀλλέως εἶναι ἄκυρος.

89. Ἄν τύχη διχοψηφία μεταξὺ τῶν δικαστῶν, ἢ ὑπὲρ τοῦ ἐγκαλουμένου γνώμη νικᾷ.

90. Οἱ μειοψηφοῦντες δὲν δύνανται νὰ καταχωρίσωσι τὴν γνώμην των εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ δικαστηρίου, οὔτε νὰ τὴν δημοσιεύσωσιν.

91. Οἱ δικασταὶ εἰσέρχονται εἰς τὸν τόπον τῆς συνεδριάσεως, καὶ ὁ πρόεδρος ἀναγινώσκει δημοσίως τὴν ἀπόφασιν εἰς τὸν ἐγκαλούμενον, ὑπογεγραμμένην ἀπὸ ὅλους τοὺς δικαστάς.

92. Ἄν ὁ ἐγκαλούμενος κηρυχθῇ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ἄθῳς, ὁ πρόεδρος διατάττει ν' ἀπολυθῇ ἀμέσως ἐλεύθερος, ἐὰν δὲν εἶναι φυλαγμένος δι' ἄλλην αἰτίαν.

93. Τὸ δικαστήριον διορίζει εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τὴν ποινὴν τοῦ μερικῷ ἐγκαλοῦντος δι' αἰτίαν συκοφαντίας, ἢ εἶναι καὶ ζητηθῇ, καὶ δικάζει τὰς περὶ τῶν ζημιῶν καὶ διαφορῶν αἰτήσεις τοῦ ἀθωωθέντος, ἀλλὰ δύναται νὰ τὰς ἐκκαθαρίσῃ εἰς τὴν ἐρχομένην συνεδρίαν διὰ παραστήματος ὑπογεγραμμένου ὡς καὶ ἡ ἀπόφασις, τὸ ὅποιον προστίθεται εἰς τὸ τέλος τῆς ἀποφάσεως.

94. Οἱ δημόσιοι ὑπουργοὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς τὰς ζημίας διὰ τὰς εἰδοποιήσεις τὰς ὁποίας ὀφείλουν νὰ κάμωσι κατὰ τὸ 5 ἄρθρον.

95. Ὅποιος ἀπολυθῇ νομίμως ἀπὸ μίαν κατηγορίαν, δὲν ἡμπορεῖ νὰ κατασχεθῇ, οὔτε νὰ κατηγορηθῇ διὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα.

96. Ἄν ὁ ἐγκαλούμενος ἀποδειχθῇ ἔνοχος, τὸ δικαστήριον ἐφαρμόζει τὴν ποινὴν ἢ δὲ ἀπόφασις τῆς καταδίκης πρέπει νὰ εἶναι αἰτιολογημένη κατὰ τὸν νόμον.

97. Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν δικάζονται αἱ περὶ ἀποδόσεως καὶ περὶ ζημιῶν ἀπαιτήσεις.

98. Τὰ δικαστικὰ ἐξοδα, καθ' ὅσον ἀνάγονται εἰς τὴν ἐπικράτειαν, καθὼς καὶ εἰς τὸ διαφερόμενον μέρος, εἶναι εἰς βάρος τοῦ χάνοντος ἐγκαλουμένου ἢ τοῦ κινουντος τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν.

99. Ἡ ἔκθεσις τῆς ἀποφάσεως ὑπογράφεται ἀπὸ ὅλους τοὺς κριτάς, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν τὸ πολὺ ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ, ἀλλέως ὁ γραμματεὺς καταδικάζεται εἰς πενήκοντα γροσίων ζημίαν, καὶ τόσον οἱ μὴ ὑπογράψαντες δικασταί, ὅσον καὶ ὁ γραμματεὺς δύνανται νὰ ἐγκαλεσθῶσιν.

100. Ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὴν ἀπόφασιν ὁ πρόεδρος, δύναται, κατὰ τὰς περι-

στάσεις, νὰ παρακινήσῃ τὸν ἐγκαλούμενον εἰς τὴν ὑπομονὴν ἢ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς διαγωγῆς του.

101. Ὅφείλει πρὸς τούτοις νὰ τὸν ἰδεάσῃ περὶ τοῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ τὸν νόμον, νὰ κάμῃ ἐκκλήσιν τῆς ἀποφάσεως, καὶ περὶ τῆς προθεσμίας καθ' ἣν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦτο.

102. Ὁ γραμματεὺς ὀφείλει νὰ κάμῃ τὴν ἐκθεσιν τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως καθ' ἣν ἀναγινώσκεται ἡ ἀπόφασις, πρὸς βεβαίωσιν ὅτι οἱ ὠρισμένοι τύποι ἐφυλάχθησαν.

103. Ἡ ἐκθεσις αὕτη ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν πρόεδρον καὶ τὸν γραμματέα.

104. Ὁ γραμματεὺς καταδικάζεται εἰς διακοσίων γροσίων ζημίαν διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐκθέσεως ταύτης.

105. Ἡ ἀπόφασις ἐκτελεῖται ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, κατὰ διαταγὴν τοῦ προέδρου, εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ἐκκλήσεως, ἂν δὲν γίνῃ ἐκκλήσις· καὶ ἂν γίνῃ, εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, ἥτις ἤθελεν ἀποβάλλει τὴν ζήτησιν.

106. Ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου ὀφείλει νὰ κάμῃ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, καὶ νὰ τὴν γράψῃ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν κάτω ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν.

107. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας, τὰ πρωτόκλητα δικαστήρια στέλλουν εἰς τὸν δημόσιον συνήγορον τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου σύνοψιν ὅσων ἀποφάσεων ἐγκληματικῶν ἐξέδωκαν εἰς τὸ διάστημα τῆς παρελθούσης τριμηνίας· οὗτος δὲ τὴν καταθέτει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κριτηρίου τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Περὶ τῆς ἐκκλήσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν πρωτοκλήτων δικαστηρίων

108. Δύνανται νὰ ἐκκαλέσωσι: α') ὁ ἐναγόμενος· β') τὸ πολιτικὸν μέρος διὰ τὰς ζημίας του· γ') ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς ἢ ὁ δημόσιος συνήγορος τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, διὰ τὴν δημοσίαν ἀγωγὴν.

109. Ὁ καταδικασθεὶς ἔχει πέντε ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ ἐκείνην καθ' ἣν ἀνεγνώσθη ἡ ἀπόφασις, διὰ νὰ γνωστοποιήσῃ ἐγγράφως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου ὅτι ἐκκαλεῖται τὴν ἀπόφασιν.

110. Ὁ ἐνάγων διὰ τὰς ἀποζημιώσεις του ἔχει τὴν ἰδίαν προθεσμίαν, ἀλλὰ δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν, εἰμὴ καθ' ὅσον ἐνάγεται εἰς τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν.

111. Ὁ ἐξεταστικὸς δικαστὴς δύναται, ὥς ἐκπληρῶν τὰ ἔργα τοῦ δημοσίου συνηγόρου, νὰ κάμῃ ἐγγράφως αἰτιολογημένην ἐκκλήσιν τῆς ἀποφάσεως ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

112. Ἡ δημοσία συνηγορία δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ εἴκοσιν ἡμέρας ἀφοῦ τὴν γνωστοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις, ἣτις πέμπεται πρὸς αὐτὴν παρὰ τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ ἀμέσως καθὼς ἀναγνωσθῇ παρὰ τοῦ ἀποφασίσαντος δικαστηρίου.

113. Ἡ ἀναφορὰ τῆς ἐκκλήσεως δίδεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀποφασίσαντος δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον τὴν γνωστοποιεῖ ἀμέσως πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον.

114. Ἄν γένῃ ἐκκλήσις ἐγκληματικῆς ἀποφάσεως, τέσσαρα μέλη τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ πρώτου προέδρου, καὶ δύο πάρεδροι, κρίνουν τὴν ὑπόθεσιν ἀνεκκλήτως.

115. Τὸ Ἀνεκκλήτον Κριτήριον, κατὰ ζήτησιν τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τῶν μερῶν, γινομένην εἰς τὴν ἑναρξιν τῆς διαδικασίας, δύναται ν' ἀκούσῃ τοὺς ἰδίους μάρτυρας τοὺς προεξετασθέντας παρὰ τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου.

116. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις περὶ τῆς δημοσιότητος καὶ τοῦ τρόπου τῆς διαδικασίας, περὶ τοῦ τύπου καὶ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἀποφάσεων, ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου ἀποφάσεις διὰ τὰς ἐγκαλουμένας ὑποθέσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Περὶ φυγόδικου.

117. Ἐὰν μετὰ ἓν ἔνταλμα ἐμφανίσεως ἢ κατασχέσεως ὁ ἐγκαλούμενος δὲν ἐμφανισθῇ ἢ δὲν κατασχεθῇ εἴκοσιν ἡμέρας μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τοῦ ἐντάλματος γενομένην εἰς τὴν διαμονὴν του, ἢ ἂν ἀφοῦ ἐμφανισθῇ ἢ κατασχεθῇ δραπετεύσῃ, τὸ δικαστήριον, κατὰ ζήτησιν αἰτιολογημένην τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ, ἐκδίδει ἕτερον ἔνταλμα φέρον ὅτι ὁ ἐγκαλούμενος ὀφείλει νὰ ἐμφανισθῇ ἐντὸς νέας προθεσμίας εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ δὲ μὴ ὅτι θέλει διακοπῇ ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων του, καὶ ὅτι ὁ καθεὶς ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ ποῦ εὐρίσκεται ὁ φυγόδικος.

118. Εἰς τὸ ἔνταλμα τοῦτο θέλει γίνεσθαι μνεῖα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ πρώτου ἐντάλματος.

119. Τὸ ἔνταλμα τοῦτο δημοσιεύεται διὰ τῆς ἐφημερίδος ὅπου εἶναι ἐφημερίς, καὶ κηρύττεται διὰ τοῦ κήρυκος· ἐν ἀντίγραφον αὐτοῦ κολλᾶται εἰς τὴν θύραν τοῦ δικαστηρίου, ἄλλο εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, ἄλλο εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ ἐγκαλουμένου, καὶ ἄλλο στέλλεται εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς διαμονῆς αὐτοῦ.

120. Αἱ εἰς τὸ 117 ἄρθρον διαλαμβανόμεναι προθεσμῖαι, ἂν τύχῃ ἀπόστασις,

αυξάνονται ακόμη, κατὰ τὸν εἰς τὸ 3 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας πίνακα.

121. Δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἐντάλματος τούτου ἀρχίζει ἡ κατὰ φυγοδικίας κρίσις.

122. Δὲν εἶναι δεκτὸς εἰς ὑπεράσπισιν τοῦ φυγοδίκου οὔτε ἐπίτροπος, οὔτε συνήγορος.

123. Ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος εἶναι ἀπὸν ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν ἐπικράτειαν, ἢ ἂν εἶναι εἰς αὐτὸν ἀδύνατον νὰ ἐμφανισθῇ, οἱ συγγενεῖς ἢ οἱ φίλοι του δύνανται νὰ προβάλῳσιν εἰς τὸ δικαστήριον τὰς αἰτίας τῆς ἀπουσίας καὶ νὰ τὰς δικαιολογήσωσιν.

124. Ἐὰν τὸ δικαστήριον εὔρῃ τὰς αἰτίας νομίμους, ἀναβάλλει τὴν κρίσιν τοῦ ἐγκαλουμένου μέχρι μιᾶς προθεσμίας ἀναλόγου μὲ τὴν φύσιν τῶν προβαλλομένων αἰτιῶν καὶ μὲ τὸ διάστημα τῶν τόπων.

125. Ἐκτὸς τῆς περιστάσεως ταύτης, τὸ δικαστήριον, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ, τὴν προᾶξιν τῆς γνωστοποιήσεως τοῦ τελευταίου ἐντάλματος, καὶ τὰς ἐκθέσεις αἱ ὁποῖαι ἔγιναν διὰ νὰ βεβαιώσωσιν τὴν δημοσίευσίν του, κρίνει καὶ ἀποφασίζει τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν πολιτικὴν ζήτησιν, ἂν εἶναι.

126. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς καταδίκης, ἀντίγραφον αὐτῆς καλλᾶται ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν εἰς μίαν στήλην, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας ὅπου ἐπράχθη τὸ ἔγκλημα. Παρόμοιον ἀντίγραφον, καὶ ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, θέλει σταλῇ εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς διαμονῆς τοῦ φυγοδίκου.

127. Ὁ ἐξεταστικὸς δικαστής, ὁ δημόσιος συνήγορος τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, καὶ ὁ κινῶν τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν ἔχουν μόνοι τὸ δικαίωμα τῆς ἐκκλήσεως ἐναντίον τῶν ἐπὶ φυγοδικίᾳ ἀποφάσεων.

128. Ἡ φυγοδικία τοῦ ἐγκαλουμένου δὲν ἀναβάλλει, οὔτε βραδύνει δικαιωματικῶς τὴν ἐξέτασιν τῶν παρόντων συνεγκαλουμένων.

129. Ἐὰν ὁ ἐγκαλούμενος ἐμφανισθῇ ἢ κατασχεθῇ πρὶν σβεσθῇ ἡ ποινὴ διὰ τῆς παραγραφῆς, ἢ κατὰ φυγοδικίαν ἀπόφασις καὶ ὅλη ἡ διαδικασία ἢ γενομένη μετὰ τὸ τελευταῖον ἐνταλμα τῆς κατασχέσεως ἀκυροῦνται δικαιωματικῶς, καὶ ἀρχίζει ἡ κατ' αὐτοῦ κρισολογία κατὰ τοὺς τακτικοὺς τύπους.

130. Ἐὰν ὅμως ἡ καταδίκη ἐπιφέρῃ πολιτικὸν θάνατον καὶ ὁ ἐγκαλούμενος δὲν κατασχεθῇ ἢ δὲν ἐμφανισθῇ, εἰμὴ πέντε χρόνους μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἡ ἀπόφασις φυλάττει διὰ τὸ παρελθὸν τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ὁ πολιτικὸς θάνατος ἤθελε προξενήσῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦ τρέξαντος καιροῦ μετὰ τὴν προθεσμίαν τῶν πέντε χρόνων, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἐγκαλουμένου.

131. Ἐὰν εἰς τὰς περιστάσεις τὰς ὁποίας προβλέπει τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον, δι'

όποιανδήποτε αἰτίαν, μάρτυρες δὲν δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὴν κρισολογίαν, αἱ ἔγγραφοι μαρτυρίαι αὐτῶν ἰσχύουσι, καὶ αἱ γραπταὶ ἀποκρίσεις ἄλλων συνεγκαλουμένων διὰ τὸ αὐτὸ ἔγκλημα ἀναγινώσκονται εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ δι' ἄλλα ἔγγραφα τὰ ὅποια ὁ πρόεδρος ἤθελε κρίνει ὡς δυνάμενα νὰ φωτίσωσι τὸ δικαστήριον.

132. Ὁ φυγόδικος, ὅστις μετὰ τὴν ἐμφάνισίν του ἤθελεν ἀθωωθῆ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν, καταδικάζεται πάντοτε εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τὰ προξηνηθέντα ἀπὸ τὴν φυγοδικίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Περὶ συναιτίων

133. Οἱ συναίτιοι συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν ἰδίαν ἐξέτασιν καὶ ἀπόφασιν, καὶ ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα ὑπερασπίσεως μὲ τὸν πρωταίτιον.

134. Ὄταν ὁ πρωταίτιος εἶναι ἀπὼν, οἱ συναίτιοι δύνανται δι' ἀναφορᾶς αἰτιολογημένης νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναβολὴν τῆς ἀναφορᾶς τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ, ἕως ὅτου ὁ πρωταίτιος κηρυχθῇ φυγόδικος. Ἡ ζήτησις αὕτη δὲν εἶναι δεκτὴ, πρὶν συμπληρωθῇ ἡ ἐξέτασις.

135. Ἄν, ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἐξέτασις, ἀνακαλυφθῇ καὶ ἄλλος συναίτιος, ἡ ἀπόφασις ἀναβάλλεται, ἕως ὅτου ἐξετασθῇ καὶ αὐτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Περὶ τῆς διαδικασίας τῶν πταισμάτων ἢ ἐγκλημάτων, τῶν πραττομένων ἀπὸ δικαστὰς μετερχομένους τὰ ἔργα των

136. Τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον τοῦ τμήματος, κατὰ ζήτησιν τῶν μερῶν ἢ τῆς δημοσίας συνηγορίας, κρίνει ἀνεκκλήτως τὰ παρὰ τῶν εἰρηνοδικῶν πραττόμενα πταίσματα ἢ ἐγκλήματα, μετερχομένων τὰ ἔργα των.

137. Τὰ δύο τμήματα ἐνωμένα τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου κρίνουν ἀνεκκλήτως τὰ παρὰ τῶν πρωτοκλήτων δικαστῶν πραττόμενα πταίσματα ἢ ἐγκλήματα.

138. Τὰ δικαστήρια ἀκολουθοῦν καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τοὺς αὐτοὺς κανόνας τῆς Ἑγκληματικῆς Διαδικασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Περὶ τῆς ἀποσβέσεως τῶν ποινῶν καὶ τῶν δημοσίων καὶ πολιτικῶν ἀγωγῶν

139. Ἡ δημόσιος ἀγωγὴ σβήνει μὲ τὸν θάνατον τοῦ ἐγκαλουμένου, καὶ ἂν ἡ ποινὴ συνίσταται εἰς ζημίαν χρηματικὴν.

140. Αἱ ἐγκληματικάι ποιναὶ παραγράφονται δεκαπέντε ἔτη μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ καιροῦ τῆς ποινῆς τοῦ ὀρισμένου εἰς τὴν ἀπόφασιν· μὲν ὅλον τοῦτο ὁ καταδικασθεὶς δὲν δύναται νὰ διατρίψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν τὴν διαμονὴν των ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπραξε τὸ ἐγκλημα καὶ οἱ ἀνιόντες ἢ κατιόντες συγγενεῖς αὐτοῦ.

141. Ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ διορίσῃ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ καταδικασθέντος.

142. Αἱ διορθωτικάι ποιναὶ παραγράφονται πέντε χρόνους μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως.

143. Ἡ δημόσιος ἀγωγή καὶ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, αἱ πηγάζουσαι ἀπὸ ἐγκλημα τιμωρούμενον μὲ ποινὴν θανάτου ἢ μὲ ποινὴν σωματικὴν ἢ ἀτιμωτικήν, παραγράφονται πέντε χρόνους μετὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἂν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο δὲν γίνῃ καμμία πρᾶξις ἐνάξεως ἢ ἐξετάσεως.

144. Ἄν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο γίνῃ πρᾶξις ἐνάξεως ἢ ἐξετάσεως, παραγράφονται πέντε ἔτη μετὰ τὴν τελευταίαν πρᾶξιν.

145. Καὶ εἰς τὰς δύο περιστάσεις τὰς διαλαμβανομένας εἰς τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα, ἡ διάρκεια τῆς παραγραφῆς εἶναι δύο μόνον χρόνοι διὰ τὰ πταίσματα τὰ τιμωρούμενα μὲ διορθωτικὰς ποινάς.

146. Ἡ ποινὴ τῆς διὰ βίου ἀφαιρέσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων δὲν παραγράφεται.

147. Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, συμβουλευόμενος τὸ Συμβούλιόν του, δύναται, κατὰ σύστασιν τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, νὰ μεταβάλῃ τὴν κεφαλικὴν ποινὴν εἰς ἐλαφροτέραν.

Τὸ ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου παραχωρεῖται ἡ χάρις αὕτη, καταγράφεται εἰς τὰ πρακτικά τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Περὶ ἀρμοδιότητος

148. Τὸ ἀρμόζον δικαστήριον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς ἔχει μόνον τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζῃ τὸ ἐγκλημα ἢ τὸ πταῖσμα καὶ τὴν ἐνοχίην.

149. Ἡ νόμιμος ποινὴ προσδιορίζει τὴν ἀρμοδιότητα, καὶ ὁ κριτὴς δὲν δύναται μετριάζων ταύτην νὰ οἰκειοποιηθῇ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὑποθέσεως.

150. Ἀπὸ δύο κριτήρια ἀρμόζοντα διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, τὸ κριτήριον τὸ ὁποῖον πρῶτον ἐγνώρισε τὴν ὑπόθεσιν τὴν κρίνει.

151. Ἡ ἀναρμοδιότης δύναται νὰ προβληθῇ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδικασίας, καὶ εἰς τὴν ἐκκλήσιν αὐτήν.

152. Ἡ ποινὴ ἐφαρμόζεται εἰς μόνας τὰς πράξεις τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀποφάσεως.

153. Τὸ πρωτόκλητον δικαστήριον τοῦ τμήματος κρίνει τὰς ἐξαιρέσεις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν εἰρηνοδικῶν.

154. Τὸ Ἀνέκκλητον Κριτήριον κρίνει τὰς ἐξαιρέσεις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν πρωτοκλήτων δικαστηρίων.

155. Αἱ τῆς ἀρμοδιότητος ἐξαιρέσεις κρίνονται κατὰ προτίμησιν, καὶ εἶναι ἢ τοπικαὶ ἢ προσωπικαὶ ἢ πραγματικά.

Τοπικαὶ ἐξαιρέσεις ἀρμοδιότητος εἶναι ὅταν ὁ δικαστὴς κρίνῃ ἐγκλημα ἢ πταῖσμα πραχθὲν ἐκτὸς τῆς περιφερείας του.

Προσωπικαὶ εἶναι ὅταν ὁ δικαστὴς κρίνῃ ἐγκλήματα ἢ πταίσματα ἀνθρώπων μὴ ἀναγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του.

Πραγματικά εἶναι ὅταν ὁ δικαστὴς κρίνῃ ὑποθέσεις τῶν ὁποίων ἡ φύσις δὲν ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριόν του.

156. Ἡ τῆς ἀρμοδιότητος ἀγωγὴ γίνεται πόσον ἀπὸ τὸν ἐγκαλοῦντα, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸν ἐγκαλούμενον.

157. Ἡ ἀγωγὴ αὕτη, αἰτιολογημένη, δίδεται εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ ὁποίου ἡ δικαιοδοσία ἀμφισβητεῖται, καὶ αὐτὸ τὴν στέλλει εἰς τὸ ἀνώτερον δικαστήριον κατὰ τὰ 153 καὶ 154 ἄρθρα· δὲν ἀναβάλλει ὁμοῦ τὴν ἐξέτασιν, ἥτις ἐξακολουθεῖ.

158. Ὅσαι ἐξετάσεις γίνωσιν ἀπὸ τὸ μὴ ἀρμόζον δικαστήριον, θεωροῦνται ὡσὰν νὰ ἔγιναν ἀπὸ ἀρμόδιον δικαστήριον.

159. Εἰς ὑπόθεσιν ἐγκληματικὴν ἢ διορθωτικὴν, δι' αἰτίαν δημοσίας ἀσφαλείας ἢ νομίμου ὑποψίας, τὸ Ἀνέκκλητον Κριτήριον δύναται, κατὰ ζήτησιν τοῦ δημοσίου συνηγόρου τοῦ κριτηρίου τούτου, νὰ παραπέμψῃ τὴν κρίσιν μιᾶς ὑποθέσεως ἀπὸ ἓν δικαστήριον εἰς ἄλλο τῆς αὐτῆς φύσεως.

Ἡ παραπομπὴ αὕτη ἢμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ κατὰ ζήτησιν τῶν μερῶν, ἀλλὰ μόνον δι' αἰτίας νομίμου ὑποψίας.

160. Αἱ ἐξαιρέσεις τῶν ἐγκληματικῶν δικαστῶν γίνονται κατὰ τοὺς ὠρισμένους εἰς τὴν Πολιτικὴν Διαδικασίαν κανόνας.

Ὁ τόπον ἐπέχων τοῦ Προβούλου
Ν. Ρενιέρης

Ὁ Α' Γραμματεὺς τοῦ ἐπὶ τῶν
Ἑσωτερικῶν Τμήματος
Δ. Περούκας.

